

[Ninn-Hansen.]

med rette komme og sige, at det fremmer ikke den sundhed, de i særlig grad ønsker. Derfor håber jeg, det må være muligt at bevare denne fremstilling og i det hele taget, at loven kan formes og administreres på en sådan måde, at den private handel fortsat får gode muligheder for at forhandle disse varer.

Med hensyn til det andet lovforslag kan jeg anbefale det. Jeg mener, det er rigtigt, at Grønland helt igennem når frem til at være en enhed, og at alle politiske skel mellem de forskellige dele af Grønland bliver slettet; at landsrådet får repræsentanter for hele Grønland, betragter jeg som glædeligt. Vi har jo mange historiske grunde til at ønske, at Grønland nationalpolitisk skal være en enhed, og derfor tilslutter vi os med glæde dette lovforslag.

Aage Fogh: Jeg vil gerne udtale min anerkendelse for disse lovforslags fremsættelse.

Det er jo helt klart, at for Grønland vil det betyde overordentlig meget, hvis man kan bekæmpe de smitsomme sygdomme og ved siden af øve en sikker kontrol med de varer, der produceres, formentlig til eksport. Jeg tænker mig, at det ikke alene drejer sig om is, men om mange andre ting; og skal det lykkes i fremtiden at få en virkelig eksport fra Grønland af disse varer, er det absolut nødvendigt, at man kan garantere for den sundhedsmæssige side af sagen. Jeg udtaler min anerkendelse af det foreliggende lovforslag om sundhedsvæsenet i Grønland og håber, at ændringerne må give det resultat, man tilsigter.

Også lovforslaget om udvidelse af repræsentationen i landsrådet kan vi tiltræde. Det er forholdsvis let at forstå, selv om man ikke selv har været i Grønland, at skal det store område rimeligt repræsenteres, kan 16 mand vist ikke være for meget.

Altså min bedste anbefaling af de to foreliggende lovforslag.

Vivike: Jeg kan tilsige en positiv medvirken fra socialistisk folkeparti i spørgsmålet om en ændring af lov om sundhedsvæsenet i Grønland, en ændring, som jo betyder en hjælp til forebyggelse og bekæmpelse af smitsomme sygdomme og til forebyggelse af andre sygdomme, for så vidt som det drejer sig om kontrol med fremstilling og forhandling og fordeling af levnedsmidler. Jeg er glad for, at man ikke skematisk plagierer gammelkendte danske lovregler her, men tager hensyn til, at Grønland ikke har nået den udviklingsgrad, som de sydligere amter har, og derfor går langsommere frem. Det er godt, at man tager dette hensyn, idet man jo dermed anerkender, at Grønland ikke endnu er udviklet nok.

I den forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg har nogle børn, og dem prøver jeg at sørge for så godt som muligt; jeg prøver på at give dem en rigtig ernæring og sørge for, at de får en god uddannelse. Jeg prøver på at skabe så gode udviklingsbetingelser for mine børn, som det er muligt, således at de har betingelser for at komme til at leve et smukt og rigt liv; og i den udstrækning, jeg kan klare det, vil jeg også gerne hjælpe andre børn, men jeg sørger altså først og fremmest for mine egne, og det er vel også alle forældres pligt at gøre det — uden at glemme andre, der har det ondt.

I et spørgsmål, som er stærkt fremme og er påtrængende, spørgsmålet om underudviklede områder, mener jeg, at vi bør optræde på samme måde. De underudviklede områder skal hjælpes, men vi må først hjælpe Danmarks egne børn og ikke mindst vort forsømte barn, nemlig vort nordligste amt. I spørgsmålet om underudviklede områder er det for os det første fornødne. Alle skal hjælpes, men Grønland skal hjælpes først, og Grønland skal hjælpes mest.

Jeg er glad for, at myndighederne og regeringen og folketinget absolut har øjnene åbne for, at Grønland skal hjælpes, og at der nu er stærke bestræbelser i gang for at udvikle vort amt deroppe i det høje nord.